

Όμως η αρχή έγινε. Μά δεν είναι εδώ πέρα τόπος να γίνει βιολία για το θέαμα τούτο. Θέλω να παρπάνω να αραιώσω τα βρα λείπουνε στη νέα μας ποίηση για να δείξη όλη της τή δύναμη και για να νάνθση μ' όλα της τα λουλούδια. Η γνώμη μου είναι πως η νέα μας ποίηση είναι προσωρισμένη να ξετυλίξη όλα της τα χαρίσματα στο θέατρο, και να ενεργήση και να θαματολογήση, γινόμενη, απλούστατα (μά και συνθετικώτατα) από καθαρώτερη λυρική, - και δραματική. Κάποια σημάδια μου τονώνουν τη γνώμη. Άρχα γλήγωρα εί ποιητές μας, θέλοντας μη θέλοντας, —πρός το θέατρο θί τραβήξουνε, με το δράμα θά μιλήσουνε, με το δράμα, πού, αντίθετα με τη γνώμη των πολλών, τότε μονάχα είναι στο σημείο του, όταν τη σάρκα του τη ζωντανεύη ή λυρική ψυχή. Λυπούμαι πού δεν έχω καιρό να καθορίσω με παραδείγματα και την ιδέα μου τούτη.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΤΡΟΦΕΣ

Μαύρο μου κίμα! πρόφτασα τούτη την ώρα πού πλοσα ξαπλωτή τον κόρφο σκοτεινιάζει στον έρω βράχο πού ξεσπάζ μ' άγρια φόρα, άνημερο θωριό πού η δαρή σ' αναταράζει.

Νά μου ραντίση η άφροδρουά δέν ήρθα τώρα τα στήθια τ' άπλωτά την λίκρα σου να νοιώσω στα παγωμένα χείλη μου τώρα πού η μόρα σέ δάχνει κι από μιά λασχάρα να γλυτώσω.

Γιά να μου φύγη η έπιθυμία πού πάντα νοιώθω, κίμα μικρό, για σέ ήρθα να μου ξυτηήσης το φόβο μέσ' στα σωθικά και κάθε πόθο πού φέρνει η γαλανή θωριά σου να μου σβύσης.

Γ. ΖΕΡΒΟΣ

Α. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΑ

1—ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΗΘΘΑΜΕΝΟΙ

2—Ο ΑΣΩΤΟΣ

3—ΟΙ ΑΛΥΣΙΑΔΕΣ

Πουλιούνται στο γραφείο του Νουμά 4 δραχμές τα τρία. Μοναχά οι «Αλυσιδες», τρεις δραχμές. Στις επαρχίες και στο έξωτερικό στέλνονται δίχως παραπανιστό έξοδο για τα ταχυδρομικά.

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Αθήνα Δρ. 8.— Για τις Επαρχίες Δρ. 7

Για το Έξωτερικό Δρ. 10.

Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τριμήνες 22 Δρ. την τριμήνια συνδρομή.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ή δε στείλει μπροστά τη συνδρομή του.

10 λεπτά το φύλλο λεφτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάσκια (Σύνταγμα, Ομόνοια Έθν. Τράπεζα Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιάδρου (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός Υπόγειου Σιδηρόδρομου Ομόνοια), στα βιβλιοπωλεία, «Εστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (αντίκρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πρακτορεία των Εφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Κάπια «άρχη»—Γιατί όχι Λούθηρος—Ο «εξελληνισμός» του κ. Λεβίδη—Βολιώτικα κι... «κρηόγραμμα».

ΛΟΥΘΗΡΟ τονί θέλανε τον κ. Γούναρη μερικές έφημερίδες μας και γ' αυτό δεν εχρησιμοποιήκανε καθόλου από το λόγο ποδύγαλε στη Βουλή «εισηγούμενος τον Προϋπολογισμό» (κατά την Κωδίκτη φρασσεολογία των «Καιρών»). Τι μας έταξε; Νά κατεβάσει τα φόρο της ζάχαρης και να φορολογήσει κάπως το Κεφάλαιο, με το φόρο πού θέλει να βάλει στις Τράπεζες. Αυτό είναι όλο, φωνάζουνε. Ναι, μα αυτό είναι απίτη, γιατί ο άνθρωπος επιτέλους φαίνεται πως έχει κάποια αρχή και την αρχή αυτή ζητάει σήμερα δευλά δειλά να την εφαρμόσει.

Κατάργηση ή και λιγότερα του φόρου της ζάχαρης, θά πεί χαλάφρωμα του λαού, και φόρος στις Τράπεζες θά πεί πως ένιωσε επιτέλους η Πολιτεία ότι καιρός να ζητήσει κι από το Κεφάλαιο μερικά έξοδά της, κι όχι νάν τα ζητάει όλα από το φτωχό λαό. Κι όταν συλλογιστεί κανείς ότι ίσα ίσα σήμερα οι περισσότεροι Υπουργοί των Οικονομικών ένα σκοπό μοναχά είχανε, να βάζουνε φόρους χωρίς να συλλογίζονται κι από πού θά βγούν οι φόροι αυτοί—δεν μπορεί παρά να νιώσει κάποιο άλαφρό ξανάσασμα και με το ποσοδά το λογικό και το ανθρώπινο πού μας δίνει σήμερα ο κ. Γούναρης.

ΟΣΟ για το Λούθηρο, δέν έφτασε ακόμα ο καιρός και μη τονί ζητάμε του κάκου. Για να βγει και δώ ένας γεν-

ναίος μεταρρυθμιστής. Άλλο Λούθηρο, ποίπει να προηγηθεί πρώτα κι αρχής «κάπια» καθορευέδθη, πολιτική και κοινωνική μόρφωση πού μες λείπει ίσαμε την ώρα και πρέπει να βοηθήμα σε θέση πού νάν το νιώσουμε και νάν το καθολωνέψουμε. Πώς το γενικό καλό είναι κι άτομικό καλό και πως όταν ετύχει ένα Κράτος ετύχει και το άτομο.

Όπως είμαστε δέξομοι σήμερα, σάν πολλο να μες πέρτει κι ο κ. Γούναρης.

ΠΑΝΕ πιά τα φέματα, η Ελλάδα θά εξελληνισθεί και με χαρά μ'ε; ή το αναγγέλλει η «Εστία» σε κάποιο από τα παρασμένα φύλλα της.

Και ο «Εξελληνισμός» αυτός θά γίνει «όχι της μεθόδου του αναβατισματός», δηλ. με την απόφαση πού πήρε ο κ. Λεβίδης «να μετονομάση τας κομπούλες και τα χωρία του Κράτους, τα έχοντα ξενικά όνόματα, ανάμνησην περιόδου ταπεινώσεως του Έλληνισμού, με αρχαία Έλληνικά όνόματα», άδιεφορόντως ο Μιστριωτόπληκτος κ. Υπουργός αν μερικά απ' αυτά τα ξενικά όνόματα δεξίσανε στο 21 την Ελλάδα.

Μπροστά σε μια τέτοια σφή απόφαση του κ. Λεβίδη θυμάται κανείς άθελα τον περίφημο κ' επιγραμματικώτατο στίχο του Παλαμά, πως οι σημερινοί Ρωμιοί είμαστε

Των Εύρωπαίων περιέγλα και των Αρχαίων παλιότατοι

Γιατί άληθινά παλιότατοι της Αρχαιότητας θάνα κι αυτό πού μελετάει να κάνει ο κ. Υπουργός.

ΑΝΑΦΕ και κέρωσε ο γλωσσικός πόλεμος στο Βόλο, κι άφορμή το σκελεύ του κ. Δελμούζου. Κάποις φίλος είχε την καλοσύνη να μες στείλει μερικά φύλλα του Βολιώτικου «Κήρυκα», πού παίζει σ' αυτή την περίτταση ρολο της Αθηναϊκής «Αθήνας», με τίποτα καινούριο δέν μπορούσαμε να βρούμε. Τα ίδια και τα ίδια: Χυδαίσιμος, Προδοσία, άμάθεια, ένότης της φυλής—και κολοκλίβια στο πάτερο. Κατηγόρησαν τον κ. Δελμούζο και για Ψυχραστή, χωρίς να νιώθουν πως ο Ψυχραστής τυχούλίζει την επιστημονική αλήθεια και την ψυχική πληγχαρία και πως ο κ. Δελμούζος αυτό τον είνλο θά τον έχει για τιμή του.

Ας είναι συζήτηση σε τέτοιες χρονίες άνοιξεις δε χωρεί κι άδικα έχασε τον καιρό του ο κ. Α. Γ. Μ. πού βγήκε στο Βολιώτικο «Πρόμαχο» να συζητήσει λογικά με τους τέτοιους. Ένα μοναχά μπορεί να παρατηρήσει κανείς: Πώς είνε στην Αθήνα άνοιξη ο γλωσσικός καυτός, είνε στην Πόλη, είνε στο Βόλο, είνε όπου άλλου. τα ίδια σόπια και κουχλιασμένα και χιλιεσιπομένα επιχειρήματα φέρνουν οι λογιώτατοι. Έτσον καιρό τώρα λυσσάζουνε κι όμως ούτε μιά καινούρια βρεσιά δέν τα καταφέρνανε ' ανακαλύψουν.

— Για σου, μαρή Μαριώ, για σου! Ούτε ντραλάδα, ούτε τίποτις!

Ένας ένας πεταχτήκαν δξω λούτερα, μήν τους βάλη τα γυαλιά το κορίτσι, κι ο Γιάννης μονάχα βγήκε με τη βοήθεια του Κώστα, γιατί παραπατούσε και κλωνίζότανε σά μεθυμένος. Μαζευτήκαν ούλοι πού πέρα, κάτω πύνα πύνα φουντωτό και περιμένανε τους βρακάρηδες, πού τραβοσαν τη βάρκα στην άμμουδιά, να τη συγκυρέψουν. Κόντεθε μεσά νυχτα. Η χαρά της σωτηρίας σκέπαζε την κόραση και την πείνα, μα της νυχτιάς η παγωνιά, όπως είναν όλοι τους μουσκέδι, δε χωράτεσε και στα κατσάβραχα!

— Πρί πρί! Γλυτώσαμ' απ' τη φορτούνα, να διούμε τώρ' ά γλυτώσουμ' απ' την πούντα είν' ο Γιάννης τουργουρίζοντας

— Σά μείνετε δώ, είν' ο Άράνης, βίβαια θά πουντιάζετε! Νά μπορούμε, βρέ παιδιά, μέσ' στην εκκλησιά να ξενοχίσουμε...

— Πούναι το λοιπόν αυτό το ρημοκλήσι;

— Νά δώ πάρα πάνου, σέ δέκα πατήματα.

— Άει για σου, πάμε!

Άληθινά μόλις πήγαν πού πάνου τάγγυ ντέψανε, κρυμμένο μέσ' τα πύνα και τις άγγιλιές,

πούναι και ο τόπος γεμάτος, μικρό μικρό, κάτασπρο, μ' ένα πέτρινο σταυρό ψηλά στη σκεπή, για προστάτη, με στενά παραθυράκια, πού ένα φως άχνό από μέσα γλυκοχαρζίζανε. Άσπρο και φωτεινό, με τώ δειντώνε τα κλωνιά, σά μόννας άγκαλιά πάνω του άπλωμένα, σφίνταζε και στην έρημιά το φτωχό έκκλησάκι σάν κάτι μαγικό κι ξύλο, σάν πλάσμα ψεύτικο σ' όνειρο, πού είνανε φόβος να χαθή και πού το καμάρωνες! Κάποιο μύρο μυστικό χυνότανε τριγύρω και την άγρια φύση μέρνανε: δε συλλογιότανε κανείς ούτε της νύχτας τη σκοτεινιά, ούτε του βουνού τάγγιμα, ούτε των ξωτικών το συναπάντημα. Ω πώς φωτίζει τις ψυχές της έκκλησίας το καντηλάκι! Κάτσανε και σέ μιά πεζούλα να ξαποστάσουν και να τή πούνε. Ο Άράνης βρήκε το κλειδί της πόρτας, κρεμασμένο δίπλα της, και τούς άνοιξε. Μπήκαν όλοι μέσα, χωρούσε δέκα, δώδεκα προσώπατα. Στο μικρό, παιχνιδιάρικο, τέμπλο, με τα πεντέξη κοιμισματάκια, δυό μοναχά καντηλία κάγανε, τόνχ στον Άη Νικόλα και τάλλο στο Χριστό, διατηρημένα πού τους ψαράδες, πού συχνά πόνανε στο λιμανάκι. Πόσο παρήγορη τούς φάνηκε κείνη την ώρα τ' Άη Νικόλα η θωριά, με τίσπρα τα μαλλάκια του, τα ήμερα τα μάτια και

το γλυκό χαμόγελο! Και σά ρίζανε τη ματιά στο διπλανό κόνιτσα του Χριστού μας, άχ πώς νοιώσανε μέσα στην ψυχή τους τα χρυσά του λογακία. Έλάτε σέ μένα όλοι σας οι ταπεινοί την καρδιά, όλοι σας οι πονεμένοι, εγώ θά σ'ε; άνατάψω, εγώ είμαι η αλήθεια και το φώς!

ΙΑ'

Μέσ' στην έκκλησία πέρασανε κουτσά στραβά τη νύχτα, προφυλαγμένοι απ' της νύχτας τάγγαζι. Πρώι πρώι, μόλις γλυκοχαρζέ, οι βρακάρηδες κατεβήκανε στο γιάλο, να τομάσουν τη βάρκα, πού είν' άνάγκη από πολλά μπαλώματα. Σάν ξυπνήσανε και τα παιδιά ο ήλιος γλυκοροδίζε στις κορρές του βουνού, μα πού χαμηλά σκέπαζ' ακόμα καταχνιά τα πλάγια, κούδοντας τη χλωροσιά σάν καπνός ασάλευτος. Πέρα πέρα, στο λιμανιού το στένεμα, γυάλιζε σάν καθρέφτης η λούτερη θάλασσα, ύστερ' από της νύχτας το κακό γαληνεμένη, όλη χάρη κι όλορφιά, σάν πανώρια γυναικα πεισματάκια, πού έίχανε στα χάνια τα γελάκια της! Ο ήλιος ο παλλικαρός λίγο λίγο σηκόθησε καμαρωτός, ρίχνοντας φλογερές ματιές στην